



انسان دچار غفلت می شود و راه رهایی از آن چیست

توجه به نماز واجب و ادای آن در وقت خاص خود، نشانه ای روشن از انس و علاقه انسان به عبادت، به ویژه نماز است و این خود نسیمی روح نواز از نورانیت و این خود نسیمی روح نواز از نورانیت

توجه به نماز واجب و ادای آن در وقت خاص خود، نشانه ای روشن از انس و علاقه انسان به عبادت، به ویژه نماز است و این خود نسیمی روح نواز از نورانیت و رحمت الهی است که با خود غبارهای غفلت را از وجود می زداییم. به گزارش خبرگزاری مهر، بنیان غفلت های انسان در جلوه های گوناگون آن، فراموشی خداوند و بی خبری از حقایق هستی است. رهاورد این صفت زشت و زیانبار، دل سپردن به هواها و هوس ها، چشم دوختن به سرگرمی ها و لذت بردن از نافرمانی های خداوند مهربان است.

با اندک نگاهی به مجموع معارف روشنی بخش در می یابیم جدی گرفتن مسئولیت های خود در برابر خویشتن، خداوند و خلق خدا یگانه فریادرس و مددکار انسان برای نجات از غفلت و ضلالت و دستیابی به عظمت و عزت است. با وجود دل مشغولی های پوچ و بی ارزش و بی خبری از یاد خدا در زندگی، شاخ و برگ های غفلت یکی پس از دیگری نمایان می شود.

شور و اشتیاق نسبت به مال اندوزی، بی تفاوتی نسبت به رزق ناپاک و مال حرام، کوچک شمردن سلسله دستورهایی انسان ساز و مستحبات، فرو رفتن در سرگرمی های به ظاهر زیبا و فریبا، اسارت در زنجیرهای ویرانگر آرزوهای دور و دراز، حضور در محافل گناه و دلخوشی به شوخی های زیانبار، بی میلی نسبت به عبادات و سرانجام نفرت و بیزارگی از ارزش های دینی و الهی از نشانه های غفلت هستند.

اگر غفلت به معنای بی خبری، مستی مال و مقام، غرور و خودپرستی یا بی بصیرتی و دل مردگی است، آنچه به انسان هوشیاری و خداجویی، سنجیدگی در پندار و گفتار و رفتار یا بصیرت و بینایی در عرصه های مختلف فردی و اجتماعی می بخشد، عوامل دور کننده غفلت به شمار می آید.

یاد خدا و ذکر پروردگار عامل موثر و مفیدی برای غفلت زدایی از ساحت وجود انسان است. زیرا ذکر نور است و نور با تاریکی یا غفلت یک جا جمع نمی شود. نا گفته پیداست هنگام یاد خدا، آگاهی و هوشیاری با توجه به آنچه می گوئیم روشنایی بخش دل و دیده است نه آنچه بر زبان جاری کنیم.

خداوند مهربان ذکر را چنین می داند و می فرماید: پس به یاد من باشید تا با یاد شما باشم.. پروردگار خود را بسیار یاد کن؛ و به هنگام صبح و شام، او را تسبیح بگو... پروردگارت را در دل خود، از روی تضرع و خوف، آهسته و آرام، صبحگاهان و شامگاهان، یاد کن و از غافلان مباش. (سوره بقره آیه 152، آل عمران آیه 41، اعراف آیه 215).

توجه به نماز واجب و ادای آن در وقت خاص خود، نشانه ای روشن از انس و علاقه انسان به عبادت، به ویژه نماز است و این خود نسیمی روح نواز از نورانیت و رحمت الهی است که با خود غبارهای غفلت را از وجود می زداییم و روشنی عشق و اندیشه عبودیت، بصیرت و بیداری به انسان می بخشد.

استغفار به ویژه در هنگامه های خاص همانند سحرگاهان نشان دیگری از غیر غافلان و متوجهان به ذات اقدس پروردگار مهربان است. از این رو خداوند خود فرمان این شیوه عرشی را می دهد و می فرماید: از پروردگار خویش آمرزش طلبید، سپس به سوی او باز گردید؛ تا شما را مدت معین از مواهب زندگی این جهان به خوبی بهره مند سازد و باران آسمان را پی در پی بر شما بفرستد؛ و نیرویی بر نیرویتان بیفزاید.. او بسیار آمرزنده است. باران های پر برکت آسمان را پی در پی بر شما فرستد و شما را با اموال و فرزندان فراوان کمک کند و باغ های سر سبز و نهر های جاری در اختیار تان قرار دهد. (سوره هود آیه 52، نوح آیه 10)

"تقوا و پرهیز گاری" یکی دیگر از علائم دوری از غفلت و آرام گرفتن در آغوش سعادت و سیادت است. تقوا به معنای حفظ، صیانت و نگهداری است از آنجا که لازمه محافظت از چیزی، پرهیز و احتیاط است و اغلب این مهم همراه با ترس است، به طور مجازی تقوا را به معنای پرهیز یا خوف بیان کرده اند، چنان که "اتقوا الله" را از خدا بترسید معنا نموده اند، در حالی که معنای صحیح آن خود را از گزند کیفر الهی حفظ کنید است.

"یاد مرگ" نشان شایانی از هوشیاری در زندگی و نماد گویایی از آسیب ماندن از غفلت زدگی است. به گونه ای که با فضیلت

ترین زهد در دنیا، ارزنده ترین عبادت خدا و برترین تفکر، یاد مرگ دانسته شده است که باعث رهاوردي همانند رضایت به اندک دنیا، فراهم سازی باغي از باغ های بهشت است. در يك نگاه یاد مرگ، انسان را از ریشه های عمیق وابستگی و زنجیر های سخت دل بستگی به جلوه های زیبا و فریبای زندگی راحت و آسوده می کند و به این باور می رساند که دنیا گذرگاه است نه اقامتگاه همه ما مسافر و میهمان هستیم نه مقیم و صاحب اختیار.